



Kasper Verhoeven werd geschaduwd. Een kwaadaardige schim hield hem in de gangen. Klaar om toe te slaan.

Iets of iemand achtervolgde hem door de gangen van de school. Een donkere gedaante, dreigend, onzichtbaar en ondoorgrondelijk...

‘Hoor eens, Dylan, ik weet dat jij het bent. Ik zie je heus wel,’ zei Kasper met zijn handen in zijn zij. ‘Wil je alsjeblieft niet de hele tijd stiekem achter me aan lopen? Het ziet er niet uit. Kom achter die pilaar vandaan.’

Dylan kwam achter een van de pilaren vandaan.

‘En zet die belachelijke hoed af,’ voegde Kasper eraan toe.

Dylan zette de belachelijke hoed af, een grote zomerhoed die hij van zijn moeder had geleend.

‘En die zonnebril.’

Dylan zette de zonnebril af.

‘Wil je me nu *alsjeblijft* niet meer achtervolgen?’

Dylan deed een stap naar voren en maakte zich breed. ‘Je kunt ervandoor gaan, Verhoeven, maar ik krijg je toch wel te pakken. Ik. Krijg. Je. Wel.’ Een grijs gleed als een slakkenspoor over Dylans gezicht. ‘Ik ben je schaduw. Je donkere kant. Waar jij bent, daar ben ik ook. Ik kom achter je aan. Klaar om je te grijpen als... als... als een kikker.’

‘Een kikker? Een grijpende kikker? Kikkers kunnen niet eens dingen grijpen.’

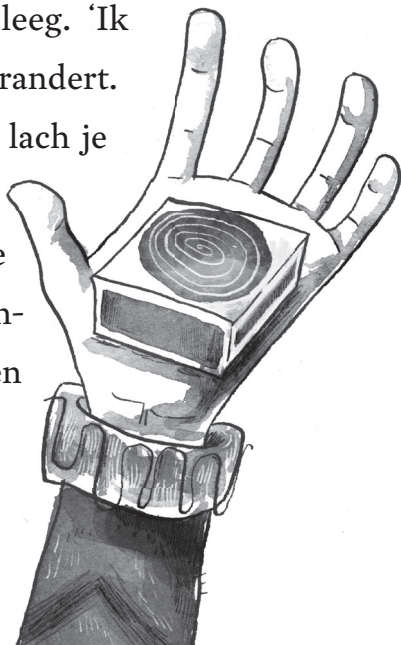
‘Wel waar. Ze grijpen vliegen. En jij bent mijn vlieg. Gevangen in mijn web.’

‘Een... kikkerweb?’ vroeg Kasper verbijsterd.

‘Jij vindt jezelf heel slim, hè, Verhoeven? Nou, dat ben je niet. Die domme vriendjes van je vinden je misschien een genie, maar...’

‘Volgens mij niet, hoor. Ik weet eigenlijk vrij zeker dat Flora mij echt het tegenovergestelde van een genie vindt. Dat zei ze gisteren nog. Ze zei: “Kasper, jij bent echt het tegenovergestelde van een genie.”’

‘Hou je mond!’ Dylan stak een gesloten hand uit. ‘Ik krijg je nog wel.’ Dylan opende zijn vuist. Er lag een lucifersdoosje op zijn handpalm. Hij schudde ermee. Het was leeg. ‘Ik wacht tot je in een dier verandert. En ik ga je vangen. En dan lach je niet meer. Of misschien wel, maar niemand zal je horen. Omdat je gevangen zit in een lucifersdoosje. Een lucifersdoosjesgevangenis!’



Dylan begon te grijnzen, draaide zich om en liep schaterlachend weg. Kasper bleef alleen achter in de verlaten gang.

Kasper kon er niets aan doen: wat Dylan zei maakte hem bang. Hij voelde dat hij gestrest raakte en er schoten elektrische vonkjes door zijn lijf. Dat was de eerste aanwijzing dat Kasper op het punt stond om te veranderen. Hij deed zijn ogen dicht, probeerde zich op zijn ademhaling te concentreren en ademde een paar keer diep in en uit. Toen sperde hij zijn ogen open.

‘Hé, Dylan!’ riep Kasper tegen het kleine figuurtje aan het eind van de lange gang. ‘Dylan! Volgens mij ben ik aan het veranderen! Snel!’

Dylan draaide zich om en holde terug.

‘Schiet op, Dylan! Het is zover!’

Dylan kwam aanrennen alsof zijn leven ervan afhing. Hijgend bleef hij voor Kasper staan.

‘O, sorry,’ zei Kasper. ‘Vals alarm.’

Dylan keek hem woedend aan. 'WAT?'

'Sorry hoor!' zei Kasper grijnzend. 'Ik begon het echt te voelen. Ach ja, het is nogal onvoorspelbaar, dat hele verandergedoe. Volgende keer beter. O nee, er komt helemaal geen volgende keer. Het is zonde van je tijd. Ik weet nu namelijk hoe ik het moet beheersen, dus ik kan je honderd procent garanderen dat Kasper helemaal nooit meer een dier wordt.'

Kasper gaf Dylan een knipoog, draaide zich om en liep schaterlachend weg. Dylan bleef alleen achter in de verlaten gang.



NOOT VAN DE AUTEUR

Als je *Kasper wordt een kip*, het eerste boek in deze serie, niet gelezen hebt, dan snap je waarschijnlijk niet zo goed wat er aan de hand is.

Vette pech.

Had je boek 1 maar moeten kopen.

Dat komt hier maar gewoon een beetje binnenwaaien van: *O, ik hoef het eerste boek niet te lezen. Ik ben superslim en ik kom er tijdens het lezen wel achter hoe het zit.*

Ha, wie staat hier nu voor schut? Je hebt geen idee hoe het zit, hè? Je weet niet wie Kasper en Dylan zijn of waarom Dylan Kasper in een lucifersdoosje wil stoppen. Ik wens je veel succes met de rest van het boek, sneuneus.

